

ασκησεις
αναπνοης

ΚΥΚΛΟΦΟΡΗΣΑΝ

Από τις εκδόσεις

"Ελα Χριστέ Και Παναγία"

Δύο νέα πολιτικά
συγγράμματα που
θα στολίσουν τη
βιβλιοθήκη σας.

Ο συγγραφέας της αμφισβήτησης
μιλάει για τα παρασκήνια
και τις ίντριγκες της
απονομής των βραβείων

Ένα απαραίτητο βοήθημα
για τις πανελλαδικές εξετάσεις
από το μεγάλο αναρχικό
γλωσσολόγο και φιλόσοφο

Χουάν Αντόνιο Σάμαραγκ - "Τσιάπας, Ολυμπιακοί αγώνες 2012"

Το πολύκροτο βιβλίο του εμφανούς αθανάτου για τη διεξαγωγή
των ολυμπιακών αγώνων του 2012 στη Ζούγκλα του Μεξικού

ΝΕΟ ΕΚΔΟΣΗ

νέες ασκήσεις/ εξάμηνη αναμέτρηση με τις δυνάμεις μας/
κάποιοι λείπουν (μας λείπουν) αλλά όλα καλά/ νέες συζητήσεις/ τα
μέσα/ ο σκοπός/ ο τρόπος/ η κατάληξη μία/ είμαστε έξω, έξω στο
δρόμο/ ο λόγος μας ανήκει εκεί/ και εμείς βρισκόμαστε εκεί/ για
να τον βοηθήσουμε να απλωθεί/ εκεί που γίνονται πράγματα
ουσιαστικά/ δεν θα μπορούσαμε να κάνουμε διαφορετικά/ δεν
μπορώ να κάνω διαφορετικά/ δεν μπορώ να το αφήσω να με
πέζει στο λαιμό/ δεν ξέρω/ μάλλον από το άγχος είναι/ ε, να, η
δουλειά, ξέρεις τώρα/ τρέχω και δεν φτάνω/ αλλά εντάξει μωρέ
όλοι πρέπει να κάνουμε θυσίες/ πήραμε και την ολυμπιάδα/ αλλά
δεν μου περισσεύει ούτε λεπτό/ όλο λέω να κάνω καμιά βόλτα
στην πόλη/ αλλά πού/ έχει ελέγχους κάθε εκατό μέτρα/ να,
αγόρασα κι αυτή τη βλακεία/ έχει και δώρο μία βιντεοκασέτα/
είναι πολύ ωραία/ εβδομαδιαίο πρόγραμμα ασκήσεων/ τη βάζεις
στο video/ βοηθάει πολύ/ να μια χαμογελαστή κοπέλα με φόρμες/
εμπρός πάμε/ εισπνοή-εκπνοή/ χαλαρώστε/ εισπνοή-εκπνοή/
ελάτε, ναι, μπράβο/ χαλαρώστε/ εισπνοή-εκπνοή/ μη σκέφτεστε
τίποτα/ εισπνοή-εκπνοή/ είπαμε μη σκέφτεστε/ (γιατί δεν
χαμογελάει άλλο;)/ εισπνοή/ ΜΗ ΣΚΕΦΤΕΣΑΙ ΡΕ/ θέλει καθαρό
μυαλό για τις

ΑΣΚΗΣΕΙΣ ΑΝΑΠΝΟΗΣ

τ.θ. 1604 540 06 Θεσ/νίκη
E-mail: disobey@aperito.com
web: www.aperito.com/disobey

Να πάρει η ευχή, 8 η ώρα, θα αργήσω στο δικαστήριο. Τα κλειδιά μου, το κραγιόν μου, η ατζέντα μου, πού 'ναι η ατζέντα μου, να πάρει η ευχή, την άφησα στο γραφείο, τώρα πρέπει να περάσω από κει. Τους φακέλλους των υποθέσεων που τους άφησα, νάτοι, στην παλυθρόνα μου, ε βέβαια, αφού κτες το βράδυ με το που γύρισα στρώθηκα στην τηλεόραση, τι θα γίνει μ' αυτήν την κατάσταση, όλο δουλειά και τηλεόραση, νάτο το λεωφορείο, ωραία προλαβαίνω να περάσω από το γραφείο, είπε θα περάσει κι ο Παπαδόπουλος σήμερα, να δούμε θα με πληρώσει; Κυρ Γιάννη τον καφέ μου γρήγορα, βιάζομαι. Νάτη η ατζέντα μου, για να δούμε, ωκ, αύριο είναι το δικαστήριο, τζάμπα το τρέξιμο. Τι να κάνω τώρα, για να δούμε, να ελέγξω τα δικόγραφα, να περάσω κι από τα δικαστήρια μια βάλτα, θα περασει το πρωινό, το απόγευμα θα περασει ο Παπαδόπουλος, πάλι στις 10 θα πάω σπίτι, ν' αρχίσω στα γωνίτσα μου να δω τηλεόραση, ούτε να βγω θέλω, ούτε να δω κανέναν, μόνο ν' αράξω και να δω τηλεόραση.

Ο κυρ Γιάννης ο μάστορας. Ετών 45. Ξεκίνησε ως 'παιδί για τα ανταλλακτικά' και τώρα είναι ιθιοκράτης συνεργείου αυτοκινήτων. 10 ώρες καθημερινά μέσα στα λάδια και τα κλειδιά. Το βράδυ βάλτα στα ελληνικάδικα για ούισκυ με τους κολλήτους κληνηώντας πιτσιρίκες (φανερά ή κρεφά απ' τη σύζυγο) ή σπίτι αγκαλιά με το filmnet. Το Σαββατοκύριακο πρώτο τραπέζι πίστα στο Αβαντάζ να ραίνει με γαρδένες τον Αντύπα (κάπως πρέπει να δείξουμε κι εμείς ότι πετύχαμε). Καμιά φορά θυμάται σαν ήταν 18 και λούφαρε απ' τη δουλειά για να πάει για καφέ με κανα φίλο. Ωραίες μέρες, ξένοιαστες. Τελειώνουμε απ' τη δουλειά κι όλο το βράδυ τσάρκες με τα μηχανάκια. Μα πού'ναι ο μικρός, δυο ώρες έχει που πήγε για κείνο το στρόφαλο. Πάλι τα ίδια. Δεν θα γυρίσει το καλόπαιδο;

Μμμ, τι ώρα είναι ρε; ΤΡΕΙΣ! Όχι ρε πούστη πάλι έχασα την ανατομία, άλλη μία και το χάσαμε το μάθαμα του μολάκα. Άντε να σηκωνόμαστε σιγά σιγά να πούμε και κανα καφέ και... όπα, σιγά, αμάν τι κεφάλι καζάνι είναι αυτό; τι σκατά ήπαμε κτες βράδυ ρε; Και να περνούσαμε και καλά, μάπα μουσική, ίδιες φάτσες, τίγκα όμως το μαγοζί. Λοιπόν, ξαπλώνω άλλη μισή ώρα να συνελθω και μετά καφέ και διάβασμα μέχρι τις πέντε. Άντε να βγάλεις ύλη σε δύο εβδομάδες. Ούτε με σφαιρες; Ωπ τηλεφωνο, ο Μιχάλης θά 'ναι. Έλα ρε τι γίνεται. Ναι, ναι καλά, αφού κι εσύ τα ίδια είσαι ρε, μαζί δεν ήμασταν; Τι; Σε μία ώρα; Αποκλείεται ρε, τώρα ξύπνησα σου λέω. Έχω κι ένα κάρο διάβασμα. Ποια; Εντόξει άμα είναι έτσι, αλλά μη το χέσουμε καλάς, κανα δίκωρο εντόξει; Άντε τα λέμε σε μισή ώρα. Ωκ τι κεφάλι μου δε γαρεις τώρα... μα πού έβαλα τα παπούτσια μου.

Εμ βέβαια, αλλά βρήκες και τα κάγκες, δεν φταίει όμως κανείς άλλος, εγώ φτώ που τα ανέχομαι όλα αυτά. Κοίτα τον, πάλι μπουρ μπουρ με τη Γιώτα. Όλη μέρα καφέ και χαβιάς και από δουλειά, εμείς δηλαδή μαλάκες είμαστε που φάγαμε τα χρονάκια μας εδώ μέσα και δεν σπκάνουμε κεφάλι από τη καρτούρα. Και νά'ταν μόνο αυτό, πέντε χρόνια σπουδές, που πάνε με οκτώμισι το οικονομικό παρακαλώ. Και μετά αγωνιά και τρέξιμο μέχρι να βρεθεί αυτή η θεσούλα. Αλλά άμα έχεις το μέσο, βέβαια, τώρα δεν μας κουνάει τίποτα. Ύστερα φταίει το κράτος και κάνετε απειργίες. Πώς να πάμε μπροστά μετά; ΕΝΩ Ο ΓΕΡΜΑΝΟΣ...! Και με εξιωνεύεται κιόλας το κάθαρμα. Πάλι υπερωρία βρε Θανάσάκι, θα σε φάει η δουλειά βρε παιδί μου! Ρε θα-οσύ'λενα εγώ τώρα, αλλά... Άντε να τελειώνουμε με τις αναφορές, να τις πάω στο Γενικό μπας και καταφέρω να φτάσω στο σπίτι μια ώρα αρχύτερα. Έχει τουλάχιστον κανα ματς απόψε, Α, είναι και τα πεθερικά στη μέση. Άντε ντύσου, στολίσου τώρα, βάλε γυναίκα και παιδιά στ'αμάξι και τράβα να δεις τις φάτσες τους. Εδώ δεν προλαβαίνω να δω τη φάτσα μου στον καθρέφτη. Έτσι μού ρχεται να τα βροντήξω όλα και...

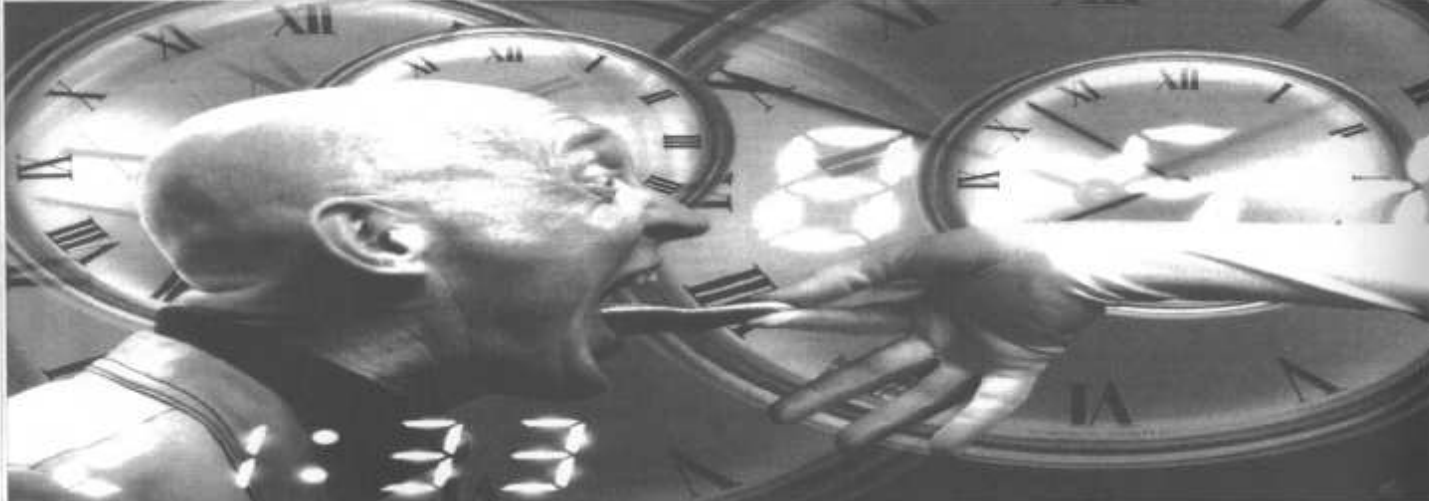
Ναι, ναι. Να το βράσεις πρώτα και μετά τηγάνισμα, ε, τι να κάνω... δεν έχω όρεξη για τίποτα. Περιμένω και πότε θα γυρίσει ο μεγάλος για να φάει. Όχι, ο Αλέκος πήγε στο χωριό. Μου είπε να πάω... αλλά βαρέθηκα μια. Τι να πάω να κάνω, να βλέπω τη μάνα του; Άμα προλάβω θα πάω να δω καμιά βιρίνα. Ε και θα βρω να ψωνίσω πάλι. Περιμένω να βγάλω τα άσπρα απ' το πλυντήριο και να τ'απλώσω πρώτα. Εβλεπα λίγο τηλεόραση. Ε, δεν έχει τίποτε της προκοπής, αυτές τις καζοσειρές, αλλά τι να κάνω; Μου είπε η διπλανή να πάω για καφέ, αλλά έμαθα από τη Σούλα ότι λένε διάφορα για μένα με τις άλλες και της κρατάω μούτρα. Την τσούλα. Τέλος πάντων, κλείνω τώρα. Περιμένα και τηλεφώνω απ' τη δουλειά. Άλλο κι από χθές! Δύο ώρες δουλειά, τρεις έφαγα στο πάγαινε-έλα κι έδωσα και ένα σωρό λεφτά στο τοξί! Δηλαδή λεφτά δεν έβγαλο χθες... Τι να κάνεις, γίνεται κι αλλιώς, ΠΑΛΙ ΔΟΞΑ ΤΟ ΘΕΟ ΝΑ ΛΕΜΕ.

ΧΡΟΝΟΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗ

ΧΡΟΝΟΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗ

*Υπάρχει στον κόσμο ένα αφηρητικό αλλά απλό μυστικό.
Όλοι το γνωρίζουμε αλλά πολύ λίγοι αναρωτιόμαστε γι' αυτό.
Οι περισσότεροι απλώς το δεχόμαστε σαν κάτι χωρίς σημασία
και δεν αναρωτιόμαστε ποτέ.
Το μυστικό αυτό είναι ο χρόνος.*

Τι είναι σήμερα ο χρόνος; Μάλλον αδύνατη η απάντηση. Αν τον θεωρήσουμε απλώς μέγεθος για τη μέτρηση της πραγματικότητας που οι άνθρωποι κάποτε επιτόσαν και χρησιμοποίησαν για να οργανώσουν και να διευκολύνουν την καθημερινότητά τους, καταλήγουμε σε μια έννοια αξιολογικά ουδέτερη. Η υποτιθέμενη αυτή ουδετερότητα όμως δεν δικαιολογεί τις διεκδικήσεις που την αφορούν. Εφόσον συνδέεται άμεσα με την εργασία, επομένως και την οικονομία, ο χρόνος είναι έννοια πολιτικά, η ουδετερότητα επομένως αδύνατη (το οχτάωρο θεωρείται κεκτημένο δικαίωμα των εργαζομένων, όπως επίσης και οι άδειες και τα σχετικά επιδόματα, ενώ ως μέσο καταπολέμησης της ανεργίας προτείνεται ανά την υφήλιο η μείωση των ωρών εργασίας). Ο χρόνος βρίσκεται παντού και επηρεάζει τα πάντα, δεν είναι όμως πια το αφηρημένο μέτρο που ίσως ήταν κάποτε, δεν υπηρετεί πια την οργάνωση των αναγκών μας. Ξεπερνά την ίδια του την οντότητα, βρίσκεται πέρα από μας, δεν ορίζεται αλλά μας ορίζει, καθορίζει τρόπους ζωής, αλλά και αποτελεί κεντρικό αίτημα αγώνων. Ο χρόνος αυτονομήθηκε. Κι εμείς βαλθήκαμε να κληνώμε το δημιούργημά μας, να το αναζητούμε, να το χρειαζόμαστε όλο και περισσότερο, κι όλο και περισσότερο αυτό να μας λείπει. Ώσπου γίναμε δέσμοί του.

Η αυτονόμηση του χρόνου και η συνεπακόλουθη ενσωμάτωσή του στο καπιταλιστικό σύστημα παραγωγής επιβίβη σε μεγάλο βαθμό όταν του δόθηκε χρηστική αξία, όταν θεωρήθηκε ότι αξίζει να θυσιάζουμε το σήμερα για ένα "καλύτερο" αύριο. ("Ο χρόνος είναι χρήμα, αποταμιεύστε τον λοιπόν", επέμεναν οι γκριζοί κύριοι, οι κλέφτες του χρόνου στη "Μόμο" του Έντε.) Η πρώτη επαφή με τη λογική αυτή πραγματοποιείται στο σχολείο: τα παιδιά, που ως εκείνη τη στιγμή έχουν στη διάθεσή τους απεριόριστο ελεύθερο χρόνο (με την ουσιαστική του έννοια), εκπαιδεύονται στην κρατούσα διαχείρισή του. Αποδέχονται έτσι ως αξίωμα ότι ο χρόνος τους δεν είναι άπειρος κι ότι πρέπει να είναι "παραγωγικός". Και το παιχνίδι μέχρι τελικής πτώσεως αντικαθίσταται από το "φεύγω, έχω διάβασμα" και μένουμε με τη μερέντα στο χέρι. Το παραπάνω αξίωμα γίνεται τρόπος ζωής που επηρεάζει κάθε δραστηριότητα και σχηματίζει ένα φαύλο κύκλο. Δουλεύουμε όλο και περισσότερο, συμμετέχοντας σε μια ατελείωτη διαδικασία παραγωγής αγαθών, τα οποία στη συνέχεια υποχρεωνόμαστε (άραγε από ποιον;) να αγοράσουμε και για τα οποία αξίζει να δουλεύουμε όλο και περισσότερες ώρες, όλο και περισσότερα χρόνια, ξεχνώντας στο τέλος ακόμα και γιατί θέλαμε να αγοράσουμε αυτό που αγοράσαμε. Ή μαθαίνουμε όλο και περισσότερα, αγωνιώντας να βρούμε ή να διατηρήσουμε μία θέση σε μία παγιδευμένη αγορά εργασίας κι αναβάλλοντας κάθε μικρή καθημερινή απόλαυση για μετά την κατόκτηση αυτής της θέσης, θέσης ανάλογης των προσόντων που επί χρόνια αποκτούσαμε βέβαια, θέσης που θα μας εξασφαλίσει έναν αξιοπρεπή μισθό, κοινωνική καταξίωση, σπiti στην εξοχή και πολλά, σκληρά δουλειά, όχι όμως την ευκαιρία να χαρούμε αυτά που δεν χαρήκαμε, δεν πειράζει, θα τα χαρούμε στις διακοπές ή όταν βγούμε στη σύνταξη βρε αδελφέ, έλα όμως που όταν έρθει η πολυπόθητη στιγμή δεν θυμόμαστε πια τί θέλαμε να κάνουμε τότε που κάτι άλλο θέλαμε να κάνουμε, όχι, εκτός απ' τη δουλειά, αλλά δεν προλαβαίναμε.

Στο ψεύτικο ρολόι της Ράχελ η ώρα ήταν ζωγραφισμένη. Δύο παρά δέκα. Μία από τις φιλοδοξίες της ήταν να αποκτήσει ένα ρολόι, όπου θα μπορούσε να αλλάζει την ώρα όποτε ήθελε (μιας και κατά τη γνώμη της γι' αυτόν ακριβώς το σκοπό ήταν φτιαγμένη η Ωρα).

Φτιάχνοντας μεσάνυχτα στο αεροδρόμιο του Χονγκ-Κονγκ, θα βρείτε εκεί απείσπαστους ραφτιάδων που θα σας προτείνουν κοστούμι στα μέτρα σας, με πρόβα στις πέντε το πρωί και παράδοση στις οχτώ, επιτρέποντάς σας έτσι να συνεχίσετε την πτήση σας των εννέα. Πρόκειται για βιοτέχνες που δεν είναι καθόλου πεινασμένοι. Αυτό που έχει σημασία είναι να 'έξοικονομήσουν', να 'πράγουν', να 'κερδίσουν'.

ΕΝΣΩΜΑΤΩΣΗ 2

Η πλήρης εναρμότωση του χρόνου πραγματώνεται όμως με την υποδούλωσή του στην κατανάλωση. Από τη μία η αγορά εργασίας στα ωράρια της αποίας λίγο ή πολύ υποτασσόμαστε θέλοντας και μη, από την άλλη μία ολόκληρη βιομηχανία που ορίζει τις "επιλογές" μας και στηρίζεται στο πώς εμείς θα διαθέσουμε το χρόνο που απομένει μετά το αναπόφευκτο οκτώωρο. Μία ανεξάντλητη (.) σειρά επιλογών προσφέρονται στο σύγχρονο άνθρωπο, tv/μουσική/συναυλίες/εκθέσεις όλο ύψος/ποιητικές βραδιές στα καφέ/chill out στις εξοχές/μπιράκια/ξεφάντωμα /γίπεδο/πανηγύρια, όλες μπορούν να αποτελέσουν βαλβίδες εκτόνωσης και ενέσεις τόνωσης του πθικού για την υπόλοιπη εβδομάδα. Όλες βιομηχανοποιημένες, με αποτελέσματα προβλέψιμα, είτε θεωρούνται σύμφωνες είτε όχι με τα κοινωνικά πρότυπα. Ικανές να δώσουν την ψευδαίσθηση της διασκέδασης, της δημιουργίας, της συνεύρεσης και να συνθέσουν, σε συνδυασμό πάντα με την εργασία, το πιο ασφαλή και σθεαρό μηχανισμό καταναγκασμού για μία κοινωνία αδρανή που κινείται με ρυθμούς προκάτ.

Για να ξεπεραστεί το πρόβλημα της χειραγώγησης του χρόνου, χρειάζεται αρχικά να αποδοσμευθεί στη συνείδησή μας ο χρόνος από την οικονομική παραγωγή. Ο χρόνος της εργασίας είναι αναγκαστικά νεκρός, επομένως όσο λιγότερος είναι, τόσο πιο ανώδυνος γίνεται. Μέση λύση δεν υπάρχει. Εργασία (με τη σημερινή της μορφή) και δημιουργία δε συμβιβάζονται, επομένως η μόνη πραγματικά παραγωγική χρήση του χρόνου μπορεί να γίνει εκτός εργασίας. Όποιοι μέφτουν στην παγίδα του "η δουλειά μου με εκφράζει", πέρι από το ότι βγάζουν κέρτα, αναγκάζονται να δουλεύουν από το πρωί μέχρι το βράδυ και μετά να βουλάζουν στην τηλεόραση αποκαυνωμένοι, ή να ακολουθούν το γιάπκο πρότυπο 9-3 δουλειά, 3-5 γυμναστήριο κι 6-8 48.

Με τον επαναπροσδιορισμό της παραγωγικής χρήσης του χρόνου γίνεται δυνατή η επανοικειποίησή του. Οι νέοι δρόμοι πειραματισμού, αναζήτησης και επικοινωνίας που μένει να ανακαλυφθούν θα καλύψουν το συναισθηματικό κενό που τώρα σκεπάζει η κατανάλωση. Όμως, ο μη χρηστικός χρόνος δεν είναι σε κάθε περίπτωση και ουσιαστικά ελεύθερος. Αντίθετα, μπορεί να είναι και τελείως νεκρός. Η υποτιθέμενη Generation X (που προβλήθηκε τα τελευταία χρόνια και στη συνέχεια μπήκε στο στοκ των μοδάτων κινήματων) προέβαλλε ακριβώς αυτό. Άτομα χωρίς σταθερή ή και καθόλου δουλειά, αν έχουν άπειρο χρόνο στη διάθεσή τους, τον αναλώνουν σε έτοιμες διασκέδασεις, σέρνον ανάμεσα στο κρεβάτι, στο καφέ και στο club, μην έχοντας τίποτε καλύτερο να κάνουν. Η ιδιότητα δεν δίνει λύσεις στη χρήση του χρόνου, τουλάχιστον όχι λύσεις διαφορετικές τις ενταγμένες στο καθιερωμένο σύστημα διαχείρισής του. Το μέλλον δεν ωριμάζει στο καθέναν κάθεται σπίτι του και κώνεται κάτω από το πάπλωμά του. Αντίθετα, μέσα από τη κοινή έκφραση, τη συνειδητοποιημένη δημιουργία, την πολιτική δράση, τη μη ιεραρχημένη συλλογικοποίηση, όχι απλώς δημιουργούνται γνήσιες ανθρώπινες σχέσεις, αλλά μόνο τότε ελεύθερος χρόνος βιώνεται ουσιαστικά και παίρνουν νόημα οι επιλεγμένα μοναχικές στιγμές.

Μέσα σ' αυτόν τον κυνικό κόσμο υπάρχει ένα τουλάχιστον πράγμα για το οποίο αξίζει να αγωνιστείτε με πάθος: οι διακοπές σας!
Διαφήμιση της Air France.

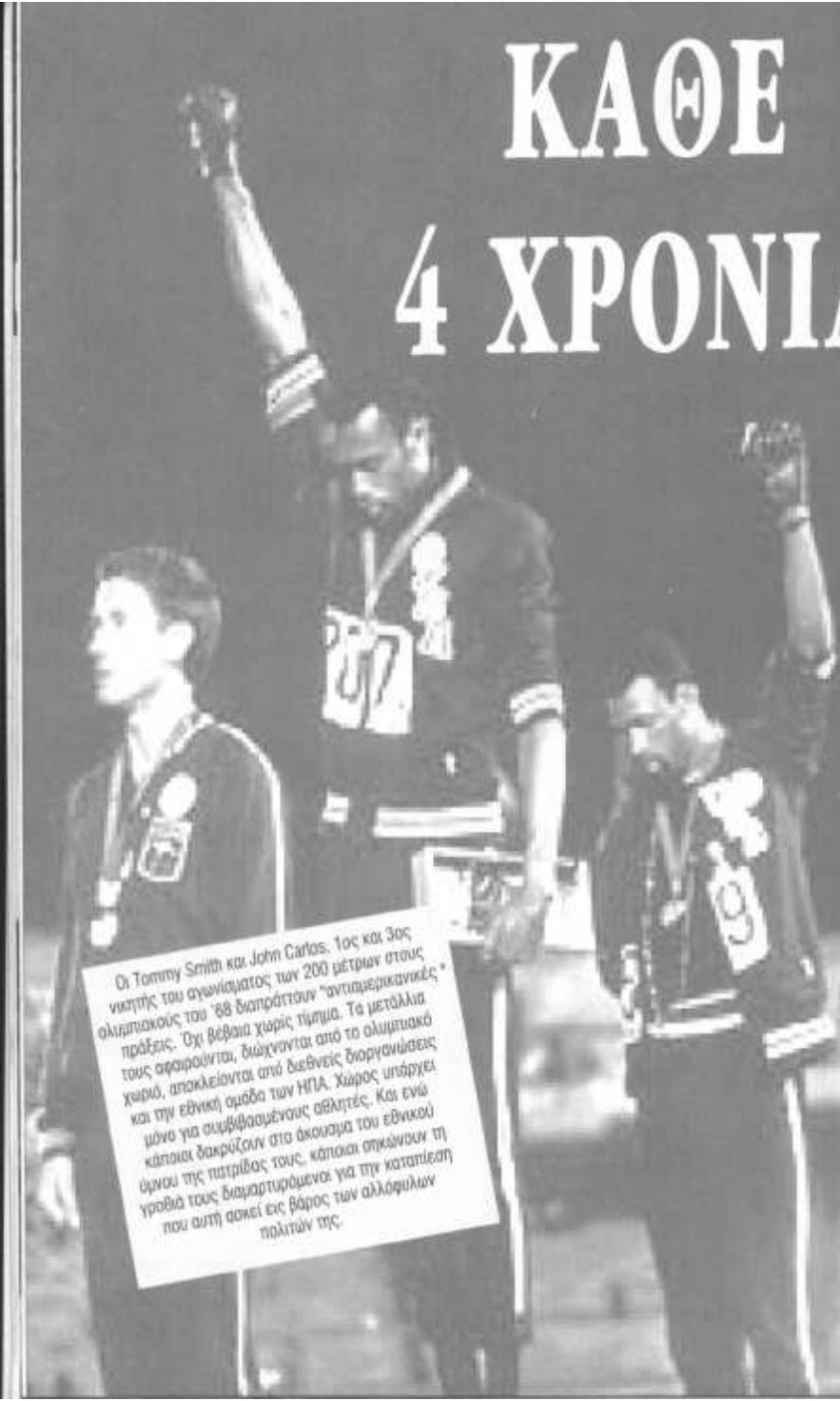
Το μουσικό αυτό είναι ο χρόνος.

Υπάρχουν ημερολόγια και ρολόγια για να τον μετράνε, αλλά αυτό δεν σημαίνει και πολλά πράγματα, γιατί όπως ξέρει ο καθένας, μία και μοναδική ώρα μπορεί να σου φανεί αιώνας, άλλες φορές όμως μπορεί να περάσει σε μία στιγμή. Αυτό εξαρτάται από το τι ζεις μέσα σ' εκείνη την ώρα. Κι αυτό γιατί ο χρόνος είναι η ζωή.

ΚΑΘΕ 4 ΧΡΟΝΙΑ

Κάθε 4 χρόνια μία πόλη στο κόσμο φιλοξενεί ένα υπέροχο μωσαϊκό από σημαίες. Όλα τα βλέμματα στο κοινό ψάχνουν με λαχτάρα να εντοπίσουν τη δική τους σημαία. Οι χώρες πλάι πλάι αγωνίζονται ξεχνώντας τις διαφορές τους. Όπως στην αρχαία Ελλάδα. Όλοι διαφορετικοί όλοι ίσοι. Οι αθλητές αγωνίζονται με ευγενή άμιλλα για την προώθηση του αθλητικού ιδεώδους. Άνθρωποι απλοί, γεμάτοι ιδανικά, υπεράνω βραβείων και τίτλων. "Νούς υγιής εν σώματι υγιει". Το κοινό θα στηρίξει με το χειροκρότημά του όλους τους αθλητές, ανεξαιρέτως, αγκαλιάζοντας την προσπάθειά τους. Και φεύγοντας από το στάδιο θα το διακατέχει μια πλημμύρα συγκίνησης και δέους που δεν πρόκειται να ξεχάσει ποτέ. Κάθε 4 χρόνια μια πόλη στον κόσμο γεμίζει από απαραίτητες και πώς ζούσαμε τόσο καιρό χωρίς αυτές αθλητικές εγκαταστάσεις.

Θα πληρώσουν κάτι παραπάνω αλλά θα καταναλώσουν αθλητισμό. Και άλλα πράγματα. Λε είναι καλά οι σπόνσορες και οι διαφημίσεις. Κι αυτοί πληρώνουν. Και για να γίνει αυτό κάποιοι πλήρωσαν. Και πληρώνουν. Αυτοί που ήταν απ' την αρχή αποκλεισμένοι. Και ούτε καν ρωτήθηκαν. Και απόρησαν με το 96% υπέρ που έδειξε η δημοσκόπηση. Όπως και με τους 2 μήνες φυλάκιση για απισορύπανση. Γιατί κάποιοι διαφώνησαν. Ναι, είμαστε εθνικά υπερήφανοι. Με σημαίες, με ύμνους, με εθνικιστικές τελετές για να μην ξεχνιόμαστε κιόλας και μετά αγκαλιές απ' την πατρίδα. Και ένα σίγουρο μέλλον. Ως αξιωματικός στον στρατό της. Ή ως

Οι Tommy Smith και John Carlos. 1ος και 3ος νικητές του αγώνα των 200 μέτρων στους ολυμπιακούς του '68 διαπρόβησαν "αντιαμερικανικές" πράξεις. Όχι βεβαίως χωρίς τίμημα. Τα μετάλλια τους σφαιραίνονται, διαχώνονται από το ολυμπιακό χωράδι, αποκλείονται από διεθνείς διοργανώσεις και την εθνική ομάδα των ΗΠΑ. Χώρος υπάρχει μόνο για συμβιβασμένους αθλητές. Και ενώ κάποιοι διακρίνουν στο άκουσμα του εθνικού ύμνου της πατρίδας τους, κάποιοι σπκάνουν τη γραβιά τους διαμαρτυρόμενοι για την καταπίεση που αυτή ασκεί εις βάρος των αλλόφυλων πολιτών της.

ΚΑΘΕ 4 ΧΡΟΝΙΑ

Παράδειγμα: Μόσχα '97
όπου ο δήμαρχος κατόρθωσε να
εξαφανίσει όλες τις πόρνες
της πόλης για τρεις μέρες

ανερχόμενο αστέρι στο χώρο της διαφήμισης. Και η ίδια πατρίδα που εξαθλιώνει τους οποιασδήποτε προέλευσης μετανάστες-φονιάδες-κλέφτες-βιαστές, τους εξυπώνει σε αδέρφια-πατριώτες-εθνικούς ήρωες. Και κάποιοι Αλβανοί να γίνονται Έλληνες, ενώ κάποιοι άλλοι να σκοτώνονται στη δουλειά ή στα μπλόκα της αστυνομίας.

Κάθε 4 χρόνια η ιστορία επαναλαμβάνεται. Κάθε 4 χρόνια μια πόλη στον κόσμο κάνει lifting. Φορά ένα προσωπίδο. Ένα τέλειο κοστούμι. Τα υλικά είναι φτηνά. Αλλά για 10 μέρες θα κρύψουν τη σαπίλα.

Επιχειρήσεις "Αρετή" θα προστατέψουν τα ευαίσθητα μάτια των επισκεπτών από θλιβερά θεάματα. Άνεργοι. Άστεγοι. Κάθε μιστον ήλιο μοίρα έχοντες. Και ολυμπιακό χωριό για τους φουκαράδες τους αθλητές (βλ. Greek hospitality). Και γήπεδο ποδοσφαίρου για ελέφαντες.

Αρχαίο πνεύμα θάνατο... κακό σκύλι ψόφο δεν έχει.

"Με τους ολυμπιακούς αγώνες σφυρηλατήθηκε η εθνική, φυλετική και πνευματική ενότητα των Ελλήνων. Οι ολυμπιακοί αγώνες συνδύαζαν το βαθύ θρησκευτικό πνεύμα με το ηρωικό παρελθόν των Ελλήνων, τον μέγιστο βαθμό της καλλιέργειας του σώματος, του νου και της ψυχής με τις πανανθρώπινες φιλοσοφικές αξίες και την προβολή του ατόμου και των πόλεων με το ύψιστο ιδανικό της ελευθερίας.
Το Υπουργείο Πολιτισμού προειδοποιεί

Ύψιστος ο εθνικός, φυλετικός, πνευματικός και θρησκευτικός οργασμός. Τότε... όπως πάντα. Και τώρα. Η ιστορία επαναλαμβάνεται. Ανά 4ετία. Έστω κι'αν όχι τόσο φανερά. Όπως στο Βερολίνο το '36. Στη Μόσχα το '80. Στην Αμερική. Παντού. Και πάντα. Και τώρα. Η ιστορία επαναλαμβάνεται. Κάθε 4ετία. Πάντα.
ΞΕΚΟΛΛΑ.

ασκησεις υφους

ΣΤΟΙΧΕΙΑ

Δευτέρα - Μεσημέρι -
Σιδηροδρομικός Σταθμός -
Θεσσαλονίκη
Συλλαμβάνω - Αστυνομία -
Αλβανός - Υπόπτος -
Έγκλημα - Ανακρίνω -
Τρέχω - Διαφυγή -
Εκπεροσκόπηση - Όπλο

ΕΚΔΟΧΗ #1

Επεισόδιο σημειώθηκε χτές
Δευτέρα, γύρω στις 2:00 το
μεσημέρι στο Σιδ. Σταθμό της
Θεσσαλονίκης. Κατά τη
διεξαγωγή προανάκρισης από
την αστυνομία για τη
διαλεύκανση σοβαρού
εγκλήματος, υπόπτος Αλβανός
προσπάθησε να διαφύγει.
Κατά τη συμπλοκή που
ακολούθησε, ο Αλβανός
τραυματίστηκε θανάσιμα από
εκπεροσκόπηση όπλου.

ΕΚΔΟΧΗ #2

Οι Αλβανοί που
συλλαμβάνονται τις Δευτέρες
κατά το μεσημέρι από την
Αστυνομία ως υπόπτοι για πολλά
και σοβαρά αδικήματα, είναι
κατά πάσα πιθανότητα ένοχοι,
γι' αυτό καλό είναι να
εκπεροσκοτούν που και που
τα όπλα των θαρραλέων
οργάνων, (ειδικά όταν αυτοί
οι Αλβανοί προσπαθούν να
διαφύγουν), μπας και καθαρίσει
η Θεσσαλονίκη από το έγκλημα

Η ΑΛΗΘΕΙΑ ΕΧΕΙ ΤΟΣΕΣ ΠΛΕΥΡΕΣ ΟΣΕΣ ΕΙΝΑΙ ΟΙ ΔΙΑΦΟΡΕΤΙΚΕΣ
ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΤΩΝ ΕΞΑΠΑΤΗΜΕΝΩΝ ΤΗΛΕΘΕΑΤΩΝ

Όταν περπατάω, δεν κοιτάω ποτέ ψηλά.
Κοιτάω πάντα ίσια μπροστά μου, γιατί πρέπει
να φτάσω στον προορισμό μου
και γιατί πάντα βιάζομαι.

14 Χρόνια μετά

Όταν περπατάω στην πόλη, δεν βλέπω ποτέ τις κάμερες που με παρακολουθούν από ψηλά.
Αισθάνομαι όμως μεγάλη ασφάλεια. Γιατί οι παραβιάσεις, οι κλοπές, το έγκλημά και οι θανατώσεις ελέγχονται
από ένα ηλεκτρονικό μάτι. Ένα διάφραγμα
που ανοίγει και κλείνει,
βιντεοσκοπεί και προβλέπει, αναπλάθει
ανά πάσα στιγμή την κάθε μου κίνηση.

Όταν πηγαίνω στο περίπτερο,
δεν κοιτάω ποτέ ψηλά στη σκεπή του.
Όταν περνάω μπροστά από Τράπεζα δεν
κοιτάω ποτέ το κρυφό μάτι.

Στο κάτω κάτω, έχω ακόμα
τα όνειρά μου.

Ποιός
μπορεί να δει τα όνειρά μου;

Δεν θα μιλώ ποτέ πως φαίνεται
η πόλη από ψηλά.

Πώς φαίνεται κι εμένα τις
κι εγώ όταν περπατάω μέσα ο'κειφός. Δεν μπορώ να φανταστώ πως φαίνεται μια συγκέντρωση από ψηλά ή
ένα φίλι δυο ανθρώπων κάτω από το στυλό με τα φανάρια.

Θεσσαλονίκη

Πρέπει να κοιτάω πάντα μπροστά μου, γιατί αλλιώς μπορεί
και να σκοιτάψω ή μπορεί να εκτροχιαστώ και ν' αρχίσω να
περπατάω αντίθετα με το πλήθος. Στο κάτω κάτω, ποιός μπορεί να
παρακολουθεί τα όνειρά μου;

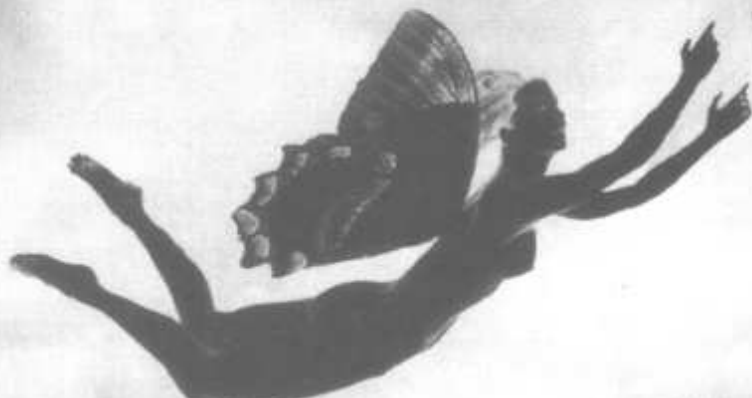
Το διάφραγμα ανοίγει και κλείνει, ακούραστα, μηχανικά, καταγράφει τις κινήσεις μου, καρέ-καρέ, υπομονετικά,
για να διατηρείται η τάξη, για να μπορώ να αισθάνομαι ασφάλεια.

ΝΑ
ΜΑΘΟΥΜΕ
ΝΑ
ΠΕΡΠΑΤΑΜΕ
ΜΕ ΤΑ
ΚΕΦΑΛΙΑ ΜΕΣΑ
ΨΗΛΑ

Κάμερα Αστυνομίας

Κάμερα Τράπεζας Περιπτερού

**Αναπνεύοντας
τον αέρα της ουτοπίας**

**Κάνουμε
προση μεριά κάθε εξουσίας**

Ε, ναι, μάλλον είναι σαφές πως τα πράγματα δεν είναι ακριβώς έτσι. Είναι βέβαια γεγονός ότι το δίκτυο προσφέρει σήμερα οικουμενικό βήμα σε ομάδες που αποκλείονται από τα άλλα μέσα και κατά συνέπεια θα έμεναν φημισμένες (το παράδειγμα του Ανατολικού Τιμόρ ουρλιάζει). Αυτή άλλωστε η αμεσότητα και καθολικότητα που προσφέρει στην επικοινωνία φαίνεται να είναι ο μοναδικός δικαιολογητικός λόγος της χρήσης του. Ωστόσο τα πράγματα πολύ απέχουν από το να είναι ιδανικά και μάλιστα χειροτερεύουν μέρα με τη μέρα. Το ψεύδος της ίσης δικτυακής κοινωνίας καταρripτείται με διάφορους τρόπους χωρίς να χρειάζεται καν να αναφερθούμε στην -εξωτερικά ως προς το δίκτυο- διάκριση σ' αυτούς που έχουν οικονομική δυνατότητα πρόσβασης και σ' αυτούς που δεν έχουν, διάκριση που κάνει ένα καταρκίν ξεκαθάρισμα. (Ωστόσο η πιθανότητα μιας μελλοντικής παροχής διαρκούς και δωρεάν πρόσβασης στο δίκτυο σε όλους, μάλλον πρέπει να μας τρομάζει)

Ένα μεγάλο ψέμα που δημιουργεί την εντύπωση της ανυπαρξίας αστυνόμησης στο δίκτυο και λέγεται εξαιρετικά συχνά είναι ότι "το δίκτυο δεν ανήκει σε κανέναν". Η εντύπωση αυτή δημιουργείται από το πραγματι κατακερματισμένο ιδιοκτησιακό καθεστώς που συνθέτουν οι κατά τόπους παροχείς δικτυακών υπηρεσιών καθώς και από το γεγονός ότι το δίκτυο πρωτοσχεδιάστηκε από το υπουργείο άμυνας των ΗΠΑ για να εξυπηρετήσει τις επικοινωνιακές ανάγκες σε περίπτωση πυρηνικού ολέθρου, και στη συνέχεια πέρασε στα χέρια των ιδιωτών χωρίς να γίνει γνωστή κάποια σχετική συμφωνία. Πίσω όμως από όλα τη σχετική μυθολογία βρίσκονται πέντε μεγάλες πολυεθνικές (AT&T, British Telecom, MCI,

GTC, World Com) οι οποίες ελέγχουν αποκλειστικά τις δορυφορικές συνδέσεις, παίζοντας το παιχνίδι του ολιγοπωλίου με όλα του την κρέμα (συνενώσεις, απορροφήσεις, μίσθ, πάθη, ίντριγκες). Το ότι αυτή τη στιγμή υπάρχει μία γενική "ανοχή" στη διακίνηση της πληροφορίας, δεν σημαίνει ότι θα εξακολουθήσει και στο μέλλον. Ήδη στη Γερμανία και στις ΗΠΑ έγιναν προσπάθειες για λογοκρισία στο δίκτυο με πρόσχημα την παιδική πορνεία και την τρομοκρατία. Και όσο αυτές οι επεμβάσεις γίνονται σε θεσμικό επίπεδο από κρατικούς φορείς, τα πράγματα είναι καλαρά, ίσως και λίγο γελοία, καθώς οι εταιρίες στέκονται στο φιλελεύθερο αντίποδα, απαιτώντας την ελεύθερη έκφραση των πελατών τους. Όταν όμως η λογοκρισία λειτουργήσει ανταντακλαστικά ως μηχανισμός αυτοσυντήρησης αυτών των ιδίων εταιριών -πράγμα καθόλου απίθανο και ίσως όχι τόσο μακρινό- τότε ο ολοκληρωτικός έλεγχος θα καταδείξει την φαινομενικότητα της δικτυακής ελευθερίας. Ισχυρός αντίλογος σε όλα τα παραπάνω είναι η άποψη που παρουσιάζει το δίκτυο ως "ανεξέλεγκτο" εξαιτίας του όγκου της πληροφορίας και της παλυπλοκότητας της μεταφοράς της. Όσο μάλιστα αυξάνεται η χρησιμοποίηση του δικτύου στη διακίνηση αγαθών, τόσο η προσπάθεια αστυνόμησης του θα συνοδεύεται από την αυξανόμενη πιθανότητα διασάλευσης της ασφάλειας των συναλλαγών, κάτι που ούτε η πιο τολμηρή εταιρία δεν θα μπορούσε να διακινδυνεύσει. Και σ' αυτήν όμως την περίπτωση, όπου δηλαδή οι πληροφορίες είναι τόσο πολλές ώστε να καθίστανται ανεξέλεγκτες, η δικτυακή ελευθερία και ισότητα τίθεται υπό σοβαρή αμφισβήτηση, εξαιτίας ενός άλλου καθοριστικού μεγέθους: Του πληροφοριακού θορύβου. Πρόκειται για την αδυναμία εύρεσης των ζητούμενων στοιχείων από ένα

γενικότερο σύνολο πληροφοριών. Στην αναζήτηση μέσα στο δίκτυο ο "θόρυβος" είναι εξαιρετικά δυνατός, οι πιθανότητες να βρεθεί με ακρίβεια το ζητούμενο, μειώνονται διαρκώς από τον αυξανόμενο όγκο του συνόλου των πληροφοριών. Τάξη στην αναζήτηση υποτίθεται πως προσπαθούν να βάλουν κάποιες εταιρίες που προσφέρουν τις δικτυακές τους σελίδες γι' αυτό το σκοπό. Κανείς όμως δεν εγγυάται την αξιοπιστία των αποτελεσμάτων μιας έρευνας μέσα από αυτές τις σελίδες, καθώς αυτά τα αποτελέσματα είναι συχνά παραπλανητικά (ίσως από αντικειμενική αδυναμία, ίσως εσκεμμένα). Για παράδειγμα, ερευνώντας την ύπαρξη ναζιστικών ομάδων μέσα στο δίκτυο, αναζητούμε το λήμμα "Nazi". Το αποτέλεσμα που παίρνουμε είναι κυρίως το αντίστροφο: Πληροφορίες για αντιναζιστικές ομάδες καθώς αυτές στα κείμενά τους χρησιμοποιούν κατά κόρο τη λέξη "Nazi". Είναι πολύ εύκολο να βρεθείς απελπιστικά χαμένος μέσα στο δίκτυο όταν ψάχνεις κάτι, και ακόμη πιο εύκολο είναι να νιώσεις απελπιστικά ΜΟΝΟΣ όταν λειτουργείς ως πομπός. Το δικαίωμα έκφρασης μπορεί να μείνει εντελώς άδειο από οποιαδήποτε νοηματοδότηση. Ο λόγος λοιπόν για δικτυακή ισοπτία μοιάζει με το αναφαίρετο δικαίωμα όλων να κοιμούνται σε χαρτόκουτο στο σταθμό του μετρό, ανεξάρτητα από το γεγονός ότι κάποιος μπορεί να προτιμούν τις ιδιότητες βύλλες τους. Πώς να το κάνουμε, είναι ζήτημα γούστου...

Μας αρέσει ή όχι, είναι ο νέος μαζικός τρόπος επικοινωνίας. Στο κοντινό μέλλον μπορεί να είναι και ο μόνος τρόπος επικοινωνίας. Οι συνδέσεις στο δίκτυο αυξάνονται με γεωμετρική πρόοδο. Οι γνώσεις που απαιτεί η χρήση του είναι ελάχιστες. Η σχέση του με τους υπολογιστές και την πληροφορική είναι ευκαιριακή και τεχνολογικά έχει ήδη εγκαταλειφθεί. Πολύ σύντομα η κίνηση στο δίκτυο θα είναι αρκετά πιο εύκολη από τη ρύθμιση της πλώσης στους 60 βαθμούς αλλά προσοχή κυρίες

στιμμο γιατί ξεχειλώνουν. Η ενοποίηση όλων των γνωστών μαζικών μέσων επικοινωνίας, ενημέρωσης και ψυχαγωγίας σε ένα "κουτί", θα προκύψει νομοτελειακά: Πιο πλούσιο από το τηλέφωνο, πιο γρήγορο από το ταχυδρομείο, πιο ζωντανό από την τηλεόραση. Πρόκειται πραγματικά για ένα μέσο τόσο πλήρες και με τέτοιες δυνατότητες ολοκληρωτικής επιβολής που θα το ζήλευε ο κάθε κυρίαρχος στην ιστορία της ανθρώπινης εκμετάλλευσης. Αν λοιπόν τα πράγματα εξελιχθούν έτσι ή ίσως και χειρότερα, κανείς δεν μπορεί να ξέρει τι μορφές επιβολής θα έχουμε να αντιμετωπίσουμε στο μέλλον, και ποια μορφή θα έχουν οι αγώνες ενάντια στις μορφές αυτές. Προς το παρόν όμως δεν μπορούμε παρά να εμπιστευόμαστε την επαφή πρόσωπο με πρόσωπο και να στρεφόμαστε στο πραγματικό γήπεδό μας, την κοινωνία της καθημερινής πραγματικότητας, και όχι την κοινωνία της τηλε-διασύνδεσης και της εικονικής πραγματικότητας.

ΤΗ ΣΟΥ ΕΙΝΑΙ Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ

Όρα αιχμής. Κίνηση. Βιαστικές ματιές στις βιτρίνες.

Τελικά δεν προλαβαίνω τίποτα.

Ένα σταματημένο λεωφορείο μου τραβάει την προσοχή.

Υπάρχει συγκεντρωμένος κόσμος.

Πλησιάζω περιέργως.

Περιμένω να δω κάποιον καβγά.

Γελώ πολύ μ'αυτά.

Πλησιάζω κοντά.

Λάθος.

Αντιλαμβάνομαι τι γίνεται.

Τσιτώνομαι:

Η απόγνωση του μικρού.

Ο ζήλος του τύπου που τον κρατάει σφιχτά λες και κρατάει τον σούπερμαν.

Η λύσσα του γέρου που θα τού'κλεβαν τρία χιλιάρικά.

Από γύρω διάφοροι.

Ο καθένας τα δικά του.

Λαϊκό δικαστήριο.

Δίψα για τιμωρία.

Το γεγονός μιας χωρίς περιεχόμενο μέρας.

-Έτρεξε, αλλά το πρόλαβα το τσογλάνι. Ο άλλος εξαφανίστηκε στο στενό.

-Τώρα θα δεις κωλόπαιδο, τώρα θα μάθεις.

-Ακούς εκεί... έρχονται οι βρωμιάρηδες στη χώρα μας και αντί να πουν ευχαριστώ μας κλέβουν κι από πάνω.

-Μα έχουν γίνει γκάγκστερ. Οι χειρότεροι μαφιόζοι. Κι αυτή η αστυνομία... Ούτε μια φορά στην ώρα της!

Πρέπει να κάνω κάτι.

Αρχίζω και ιδρώνω.

Δεν μπορώ να αρθρώσω λέξη.

Ψάχνω με το βλέμμα μου κάποιον που να... κάποιον που να μην... Κανένας;

Απελπίζομαι.

Κοιτάζω το μικρό.

Είναι στριμωγμένος.

Έχει σκύψει το κεφάλι του.

Ακούω τη σειρήνα και μερικά "επιτέλους".

*Λίγη ώρα μετά κάποιος θα λέει στην κόρη του για την περιπέτειά του
κάποιος θα εξιστορεί στο φίλο του το κατόρθωμά του
και 'γω, με σκυμμένο το κεφάλι ακόμα
δεν θα τολμώ να τον σκεφτώ τον πιτσιρικά*

ΖΗΤΟΥΝΤΑΙ ΚΟΠΕΛΕΣ
18-22 ΕΤΩΝ

ΕΠΙΤΑΧΥΝΟ ΛΙΓΟ ΤΟ ΒΗΜΑ ΜΟΥ. ΣΤΡΙΒΟ ΣΤΗ ΤΣΙΜΙΣΚΗ ΚΑΙ ΠΡΟΧΩΡΩ ΜΕ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΗ ΑΠΟΦΑΣΙΣΤΙΚΟΤΗΤΑ
Η ΣΥΜΒΑΣΗ ΜΟΥ ΤΕΛΕΙΟΣΕ ΚΑΙ ΨΑΧΝΩ ΓΙΑ
ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΝΗ ΔΟΥΛΕΙΑ.

ΜΠΑΙΝΩ Σ'ΕΝΑ ΜΑΓΑΖΙ ΜΕ ΡΟΥΧΑ. ΡΙΧΝΩ ΜΙΑ ΜΑΤΙΑ
ΓΥΡΩ ΜΟΥ. ΡΟΥΧΑ ΜΕ ΕΝΤΟΝΑ ΧΡΩΜΑΤΑ, ΛΕΠΤΕΣ
ΤΙΡΑΝΤΕΣ, ΔΙΑΦΑΝΑ ΥΦΑΣΜΑΤΑ. ΥΠΑΡΧΕΙ ΟΜΩΣ ΕΝΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑ
ΟΛΑ ΤΑ ΝΟΥΜΕΡΑ ΕΙΝΑΙ ΜΙΚΡΑ.

ΟΙ ΔΙΑΣΤΑΣΕΙΣ ΜΟΥ ΜΟΥ ΑΠΑΓΟΡΕΥΟΥΝ
ΝΑ ΓΙΝΩ ΚΙ ΕΓΩ ΜΕΡΟΣ ΤΟΥ ΥΠΕΡΟΧΑ
ΟΜΟΙΟΜΟΡΦΟΥ ΚΟΣΜΟΥ.

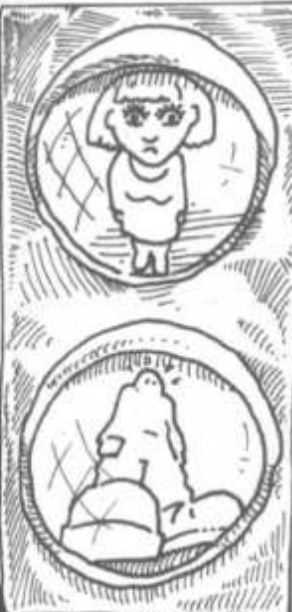
ΚΟΙΤΑΖΩ ΤΟΝ ΑΓΕΝΑΝΤΙ ΤΟΙΧΟ.

ΒΛΕΠΩ ΤΟΙΧΟΚΟΛΗΜΕΝΑ ΜΙΑ ΑΓΓΕΛΙΑ.. ΚΗΡΑ, ΔΕ ΜΕ
ΠΙΑΝΕΙ ΤΟ ΟΡΙΟ.

ΖΗΤΟΥΝΤΑΙ ΚΟΠΕΛΕΣ
18-22 ΕΤΩΝ

ΕΧΩ ΚΑΘ ΚΛΕΙΣΕΙ ΤΑ 24. Η ΜΗΤΕΡΑ ΜΟΥ ΛΕΕΙ ΝΑ ΜΗΝ ΧΑΛΑΡΩ ΤΟ ΧΡΟΝΟ ΜΟΥ.
ΜΕ ΣΧΕΣΕΙΣ ΤΟΥ ΔΕΝ ΕΧΟΥΝ ΝΕΜΟΝΑ ΝΑ ΒΡΩ ΕΝΑΝ ΠΑΤΡΟ Ή ΚΑΤΙ
ΤΕΤΟΙΟ ΤΕΛΟΣ ΠΑΝΤΩΝ Η ΘΕΙΑ ΜΟΥ ΔΙΝΕΙ ΔΥΟ ΧΡΟΝΙΑ ΔΙΟΡΙΑ.

ΠΕΡΙΧΕΝΩ ΣΤΟ ΠΕΖΟΔΡΟΜΙΟ ΝΑ ΓΙΝΕΙ ΤΟ ΑΝΘΡΩΠΑΚΙ ΠΡΑΣΙΝΟ. ΜΙΑ ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΚΟΙΤΑΖΕΙ ΕΝΤΟΝΑ. ΦΟΡΑ ΜΑΥΡΕΣ ΑΡΒΥΛΕΣ ΚΑΙ ΜΑΛΙΣΤΑ ΛΕΡΟΜΕΝΕΣ. ΕΧΩ ΗΔΗ ΚΛΕΙΣΕΙ ΤΑ 24. Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΣΤΗ ΔΙΑΦΗΜΙΣΗ ΑΠΕΝΑΝΤΙ ΜΟΥ ΦΟΡΕΙ ΔΑΝΤΕΛΕΝΙΑ ΕΣΦΡΟΥΧΑ

ΠΕΡΝΑΩ ΤΟ ΔΡΟΜΟ ΚΑΙ ΤΗΝ ΠΛΗΣΙΑΖΩ, ΝΑ ΜΙΑ ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΗ ΓΥΝΑΙΚΑ. "ΜΕ ΠΑΠΟΥΤΣΙΑ ΠΟΥ ΕΧΟΥΝ ΤΕΛΕΙΑ ΕΦΑΡΜΟΓΗ ΚΑΙ ΤΟΣΟ ΨΗΛΑ ΚΑΙ ΛΕΠΤΑ ΤΑΚΟΥΝΙΑ ΟΣΤΕ ΝΑ ΚΑΝΟΥΝ ΤΟΝ ΠΙΣΙΝΟ ΝΑ ΠΕΤΑΓΕΤΑΙ ΚΑΙ ΤΙΣ ΒΟΘΗΚΕΣ ΧΙΛΙΑ ΚΟΜΜΑΤΙΑ". ΕΙΝΑΙ ΟΜΟΡΦΗ, ΕΛΕΥΘΕΡΗ, ΝΕΑ, ΜΟΝΤΕΡΝΑ, ΘΕΛΚΤΙΚΗ ΑΠΟΣΤΕΙΡΩΜΕΝΗ, ΣΞΞΟΥΑΛΙΚΗ

ΚΑΤΕΒΑΙΝΩ ΣΤΗ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΣ ΚΑΙ ΑΠΟΦΑΣΙΖΩ ΝΑ ΚΑΝΩ ΣΤΑΣΗ ΓΙΑ ΚΑΦΕ ΚΑΙ ΓΙΑ ΝΑ ΖΑΛΑΚΟΤΑΞΩ ΤΙΣ ΑΓΓΕΛΕΣ ΓΙΑ 20η ΦΟΡΑ ΚΑΘΩΣ ΠΕΡΝΑΩ ΤΟ ΔΡΟΜΟ...

... ΚΑΠΟΙΟΣ ΜΟΥ ΚΑΝΕΙ ΝΟΗΜΑ ΜΕΣΑ ΑΥΤΟ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟ. "ΠΑΜΕ ΓΙΑ ΚΑΦΕ ΚΟΥΚΛΑ;"

ΒΑΡΕΘΗΚΑ, ΠΛΗΣΙΑΖΩ ΑΠΕΙΛΗΤΙΚΑ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟ, ΤΟ ΠΑΡΑΘΥΡΟ ΑΝΟΙΧΤΟ, ΑΠΛΩΝΩ ΤΑ ΧΕΡΙΑ ΜΟΥ ΚΑΙ ΠΙΑΝΩ ΑΥΤΟ ΤΟΝ ΛΑΙΜΟ ΤΟΝ ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΟ ΟΔΗΓΟ ΤΟΝ ΦΤΥΝΩ ΣΤΗ ΜΑΠΑ. ΤΙ ΕΠΑΘΕΣ ΜΩΡΟ ΜΟΥ ΚΑΙ ΚΟΚΚΑΛΩΣΕΣ;

ΚΟΚΚΙΝΙΖΩ ΚΑΤΕΒΑΖΩ ΤΑ ΜΑΤΙΑ. ΜΑΚΑΡΙ ΝΑ ΤΟ ΕΚΑΝΑ ΚΑΠΟΙΑ ΣΤΙΓΜΗ. ΑΛΛΑ ΚΑΘΕ ΦΟΡΑ ΠΕΘΑΙΝΩ ΑΠΟ ΝΤΡΟΠΗ, ΤΑ ΠΟΔΙΑ ΜΟΥ ΤΡΕΜΟΥΝ, ΤΟ ΜΕΝΟΣ ΜΕ ΠΙΑΝΕΙ ΔΥΟ ΩΡΕΣ ΜΕΤΑ ΚΑΙ ΚΑΘΩΜΑΙ ΚΑΙ ΒΡΙΣΚΩ ΑΠΟΣΤΟΜΟΤΙΚΕΣ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ

ΜΠΑΙΝΩ ΣΤΟ
ΜΑΓΑΖΙ ΚΑΙ
ΖΗΤΑΩ ΕΝΑ
ΜΕΤΡΙΟ ΜΕ
ΓΑΛΑ. ΕΧΩ
ΗΔΗ ΚΛΕΙΣΕΙ
ΤΑ 24.
ΔΙΑΒΑΩ
ΜΙΑ ΑΓΓΕΛΙΑ
ΣΤΗΝ ΤΥΧΗ

ΖΗΤΕΙΤΑΙ ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ ΓΡΑΦΕΙΟΥ
ΓΙΑ ΜΟΝΙΜΗ ΑΠΑΣΧΟΛΗΣΗ
ΑΜΟΙΒΗ ΙΚΑΝΟΠΟΙΗΤΙΚΗ

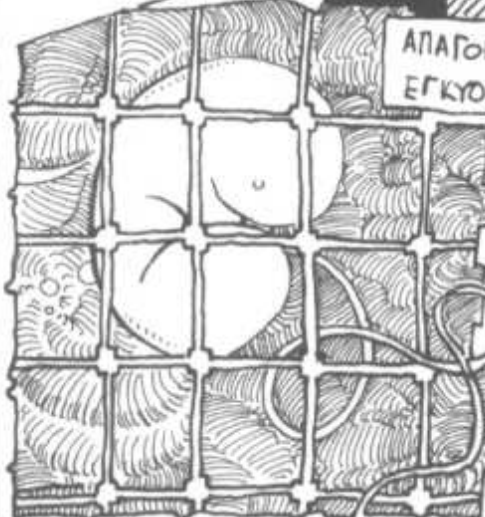
ΑΓ. ΣΟΦΙΑΣ 5.
4ος ορόφος.
ΣΤΟΝ ΚΑΘΕΡΤΗ
ΤΟΥ ΑΣΑΝΣΕΡ
ΠΡΟΣΠΑΘΕ ΝΑ
ΦΤΙΑΞΟ ΤΑ ΜΑΥΡΑ ΜΟΥ
ΟΤΙ ΚΑΙ ΝΑ ΚΑΝΩ
ΠΑΝΤΑ ΦΑΙΝΟΜΑΙ
ΑΧΤΕΝΙΣΤΗ

ΜΠΑΙΝΩ ΣΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟ ΚΑΙ ΜΟΥ ΔΙΝΟΥΝ
ΕΝΑ ΕΝΤΥΠΟ ΑΙΤΗΣΗΣ. ΓΡΑΦΩ ΤΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΜΟΥ
ΓΕΝΝΗΘΗΚΑ ΣΤΗ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ. ΤΟ ΟΝΟΜΑ ΤΗΣ ΜΑΜΑΣ
ΤΟ ΟΝΟΜΑ ΤΟΥ ΜΠΑΜΠΑ, ΤΟ ΘΡΑΚΕΥΜΑ, ΥΨΗΛΟΟΤΑΤΑ
ΕΜΜΗΝΙΚΗ, ΞΕΡΕΣ ΠΟΣΣ ΕΣ ΠΤΥΧΙΟ, ΟΝΟΜΑ ΣΥΖΥΓΟΥ ΠΑΤΡΑ
ΤΟ ΓΕΝΟΣ ΠΑΥΛΑ. ΗΛΙΚΙΑ: ΕΧΩ ΗΔΗ ΚΛΕΙΣΕΙ ΤΑ 24

306 458 75α 3 256 9 CB

ΦΤΑΝΩ ΣΤΑ
ΨΙΛΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ.
ΟΙ ΚΑΝΟΝΕΣ ΤΗΣ
ΕΤΑΙΡΙΑΣ. ΠΟΣ ΝΑ
ΝΤΙΝΟΜΑΙ, ΠΟΣ ΝΑ
ΦΕΡΟΜΑΙ, ΟΙ ΚΑΝΟ-
ΝΕΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΠΡΕΠΕΙ
ΝΑ ΑΕΤΗΣΩ.
ΑΠΕΝΑΝΤΙ ΜΟΥ Η
ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ
ΓΥΝΑΙΚΑ ΦΥΣΙΚΑ

ΑΠΑΓΟΡΕΥΕΤΑΙ ΝΑ ΜΕΙΝΩ
ΕΓΚΥΟΣ

Σ' ΑΥΤΗΝ ΤΗΝ ΠΕΡΙΠΤΩΣΗ
Η ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΔΕΝ ΕΧΕΙ ΚΑΜΙΑ
ΥΠΟΧΡΕΩΣΗ ΑΠΕΝΑΝΤΙ ΜΟΥ ΚΑΙ
ΜΠΟΡΕΙ ΑΥΤΟΜΑΤΑ ΝΑ ΣΠΑΣΕΙ
ΤΟ ΣΥΜΒΟΛΑΙΟ. ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ
ΔΙΑΛΕΞΩ ΑΝΑΜΕΣΑ ΣΤΗ ΜΟΝΙ-
ΜΟΤΗΤΑ ΚΑΙ ΣΤΗΝ ΑΥΤΟΔΙΑΘΕΣΗ
ΤΟΥ ΣΟΜΑΤΟΣ ΜΟΥ ΜΕΣΑ ΣΤΑ
ΕΠΙΜΕΝΑ ΠΕΝΤΕ ΛΕΠΤΑ. Η ΜΑΜΑ
ΜΟΥ ΛΕΕΙ ΝΑ ΚΑΝΩ ΜΟΡΦ ΟΣΟ ΣΣΕΚΕΤΑΙ
ΣΤΑ ΠΡΩΙΑ ΤΗΣ ΓΙΑ ΝΑ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΜΕ ΒΟΗΘΗΣΕΙ

ΠΑΙΡΝΩ ΤΗΝ ΑΙΤΗΣΗ ΚΑΙ ΦΕΥΓΩ. ΚΑΤΕΒΑΙΝΩ
ΑΠΟ ΤΙΣ ΣΚΑΛΕΣ ΑΥΤΗ ΤΗ ΦΟΡΑ. ΒΛΕΠΩ
ΤΟ ΠΡΟΣΩΠΟ ΜΟΥ ΣΤΟ ΤΖΑΜΙ ΤΗΣ
ΕΞΕΡΠΟΡΤΑΣ. ΕΣΤΙ ΚΙ ΑΛΛΙΟΣ ΠΑΛΙ
ΑΧΤΕΝΙΣΤΗ ΗΜΟΥΝ.

ΠΡΟΧΩΡΩ ΛΙΓΟ ΠΙΟ ΚΑΤΩ. ΣΤΟ ΧΕΡΙ ΚΡΑΤΩ ΤΗΝ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ. ΜΕ ΤΟ ΚΕΦΑΛΙ ΝΑ ΚΟΙΤΑΖΕΙ ΠΡΟΣ ΤΑ ΚΑΤΩ
ΜΕΤΡΩ ΤΑ ΠΛΑΚΑΚΙΑ ΤΟΥ ΠΕΣΟΔΡΟΜΙΟΥ. ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΓΙΝΩ ΕΝΑ. ΕΝΑ ΜΕ ΤΑ ΠΛΑΚΑΚΙΑ, ΕΝΑ ΜΕ ΤΗΝ ΑΙΤΗΣΗ,
ΕΝΑ ΜΕ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ ΤΟΥΣ, ΕΝΑ ΜΕ ΤΟ ΜΥΘΟ, ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΓΙΝΩ Ο ΜΥΘΟΣ ΤΟΥΣ, ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΘΩ ΝΑ
ΣΥΜΠΛΗΡΩΝΩ ΣΩΣΤΑ ΤΙΣ ΑΙΤΗΣΕΙΣ, ΓΙΑ ΝΑ ΔΙΑΒΑΖΩ ΣΩΣΤΑ ΤΙΣ ΑΓΓΕΛΙΕΣ, ΓΙΑ ΝΑ ΕΙΜΑΙ ΠΑΝΤΑ ΟΜΟΡΦΗ,
ΕΛΕΥΘΕΡΗ, ΝΕΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ, ΘΕΛΚΤΙΚΗ, ΑΠΟΣΤΕΙΡΩΜΕΝΗ, ΣΕΞΟΥΑΛΙΚΗ ΣΤΡΙΒΟ ΣΤΗ ΓΩΝΙΑ ΑΓ. ΣΟΦΙΑΣ ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ

82 ΠΛΑΚΑΚΙΑ, 83, 84, 85.

ΣΗΚΝΩ
ΤΟ ΚΕΦΑΛΙ ΜΟΥ ΚΑΙ
ΚΟΙΤΑΖΩ ΙΣΙΑ ΜΗΡΟΣΤΑ, ΣΕ ΜΙΑ
ΠΟΛΥΚΑΤΟΙΚΙΑ ΛΙΓΟ ΠΙΟ ΚΑΤΩ ΒΛΕΠΩ ΜΙΑ
ΚΟΠΕΛΑ ΝΑ ΚΟΙΤΑΖΕΙ ΤΑ ΟΝΟΜΑΤΑ ΣΤΑ
ΘΥΡΟΤΗΛΕΦΩΝΑ.

ΣΤΟ ΧΕΡΙ ΤΗΣ ΚΡΑ-
ΤΑΕΙ ΜΙΑ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ.
ΚΟΙΤΑΖΕΙ ΜΙΑ ΤΗΝ
ΑΓΓΕΛΙΑ ΜΙΑ ΤΑ
ΘΥΡΟΤΗΛΕΦΩΝΑ

ΜΕΤΑ ΚΟΙΤΑΖΕΙ ΕΜΕΝΑ. ΤΗΝ ΚΟΙΤΑΖΩ ΚΙ ΕΓΩ
ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΑ ΠΟΔΙΑ ΜΟΥ ΕΙΝΑΙ ΤΑ ΠΛΑΚΑΚΙΑ
ΠΟΛΛΑ ΠΛΑΚΑΚΙΑ. ΠΡΟΧΩΡΩ ΚΑΙ ΤΑ ΜΕΤΡΩ

86, 87, 88.

ΓΙΝΟΜΑΙ ΕΝΑ ΜΕ ΤΑ
ΠΛΑΚΑΚΙΑ

Αυτό το έντυπο δεν είναι τσάμπα (ούτε ουάμπα άλλωστε).

Αυτό το έντυπο δεν είναι δώρο. Αυτό το έντυπο δεν προϋποθέτει κανενός είδους υποχρέωση ή συμπάθεια.

Αυτό το έντυπο δεν έχει τιμή. Ούτε χαμηλή, ούτε ψηλή, ούτε κόστους, ούτε κέρδους, ούτε φιλική, ούτε με εκπτώσεις. Κάθε τιμή είναι από μόνη της μια προϋπόθεση κι αυτό το έντυπο δεν θα ορθώσει έναν ακόμη αποκλεισμό.

Αυτό το έντυπο έχει κόστος. Αυτό το έντυπο δεν το φτιάχνουν τύποι φραγκάτοι. Ούτε χαρτέμποροι ούτε τυπογράφοι. Αυτό το έντυπο έχει κόστος. Και το κόστος αυτό καλύπτεται από κάποιους. Εμάς. Εσάς. Αυτούς. Γνωστούς ή άγνωστους. Κάποιους που θέλουν να συνεχίσει να βγαίνει. Κάποιους που πάντως δεν καλλιεργούν αυταπάτες ότι εξαργυρώνουν το κοινωνικό τους καθήκον, ούτε ότι κάνουν κινηματική φιλανθρωπία.

Αυτό το έντυπο βγαίνει όσο καλό μπορεί να βγει με τους όρους και τους περιορισμούς που θέτει το κόστος (γιατί ο τυπογράφος δεν έχει ακριβώς την ίδια φιλοσοφία). Αυτό το έντυπο θα βγαίνει όσο αντέχει να βγαίνει με τους ίδιους όρους. Γιατί αλλιώς δεν γίνεται.

Αυτό το έντυπο δεν είναι τσάμπα. Είναι απλώς χωρίς αντίτιμο.

ΟΣΟ ΠΙΟ ΠΟΛΛΟΙ ΤΟΣΟ ΠΙΟ ΔΥΝΑΤΟΙ

**ΓΙΑ ΝΑ ΠΑΡΟΥΝ
ΤΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ
ΚΙ ΑΛΛΑ ΠΑΙΔΑΚΙΑ**

**ΠΗΓΑΙΝΟΥΜΕ
ΣΤΟ ΦΩΤΟΤΥΠΑΔΙΚΟ
ΤΗΣ ΓΕΙΤΟΝΙΑΣ ΜΑΣ**

**ΚΑΙ ΚΑΝΟΥΜΕ
ΜΕΡΙΚΑ ΑΝΤΙΓΡΑΦΑ...**

